

САФО

КРАТКИ ФРАГМЕНТИ

Превод от старогръцки: Борислав Георгиев, 1970

chitanka.info

* * *

*Сега да очаровам
приятелките си —
ще пея тия песни
с хубав глас.*

* * *

*... бедрата ѝ бяха обвити
с тънка извезана туника —
скъпа, лидийска...*

* * *

*... Дъждът прохладен
шушне в клоните на ябълката.
А от листата, нежно тръпнещи,
полека сън дълбок се стича...*

* * *

*Звездите край блестящата луна
отново крият своя светъл образ,
когато тя изгрява пълнолика
и лее сребърен светлик
върху земята.*

* * *

*... Онез, на които
желая добро,
те ми създават
най-много злини.
... това във душата
сама си го знам.*

* * *

*... подобно буря
разтърсва любовта душата ми:
тъй вятърът планински
събаря дъбове...*

* * *

*... не знам какво да правя:
във мене живеят две души...*

* * *

*Най-после ти дойде... Добре направи.
Копнях за тебе,
в душата ми желание запали ти —
и цяла изгорях...*

* * *

*Добре дошла, добре дошла, Гюрино,
дано да можеш дълго да се радваш
при мене,
тъй дълго, колкото
ний с тебе бяхме разделени.*

* * *

*... о, дъщери на Зевса,
чисти Грации^[1]
розовопръсти,
чакам ви — при мен
елате...*

* * *

*... самата аз обучих
Ера от Гюарос — бегачка бърза...*

* * *

*... ноц...
ние — девойките —
цяла ноц бдиме
пред твоите двери,
щастливи съпруже,
и възпяваме
невестата твоя,
чиято пазва
е благоуханна...
Стани, събуди се...*

* * *

*О, сладка мамо, вече нямам сили
совалката си бързо да премятам,
умирам от любов: едно момиче тъй красиво
ми прати Афродита, нежната.*

* * *

*... не — аз не съм злопаметна, —
не крия злоба, моята душа е кротка.*

* * *

*О, на какво
да те оприлича,
любими младоженецо?
Оприличила бих те
на гъвкав клон...*

* * *

*Видях едно мило
и нежно момиче
да къса цветя.*

* * *

— *Моминство, моминство, де си ти?*

Защо ме оставяш?

— *Никога вече, никога вече
няма при теб да се върна.*

* * *

*... Обичат ли се хора,
те са щастливи,
и грозни изглеждат
в бойни одежди...*

* * *

*... Когато слънцето посипе блясък по земята
с отвесно падащи, горящи ме лъчи,
щурец неспирно търка си крилата,
разкъсвайки със своята песен тишината.
Ела, Любов — изпепели ме...*

* * *

*... Ти лежиш, очаквайки зад лаврово дърво,
и всичко беше тъй приятно:
ти си жена и скитник — като мен —
и аз те чувствам необятна
и коленича, победена от твойта красота...*

* * *

*... Аз няма никога да се опитам
небето да докосна: не, не съм
достатъчно висока...*

* * *

*... Жена щастлива ти си.
Най-после изпълниха се твоите мечти:
момичето, което искаше, е вече твое...*

* * *

*... Зефирът милва
свежата повърхност на водата
и шушне в клоните на ябълката.
А от листата, нежно тръпнещи,
полека сън дълбок се стича...*

* * *

*... И аз си мисля — ни едно момиче,
което е видяло на слънцето лъчите,
не ще е като тебе тъй красиво...*

* * *

*Заязоха луната и Плеядите^[2].
Нощта напредва.
Вече е среднощ.
Минават часовете.
Аз напразно очаквам.
И лежа самичка...*

* * *

*Тъй както сладка ябълка,
навръх дърво, червена —
забравиха ли я берачите?
О, не... Не са я те забравили,
ала не са могли
да я достигнат...*

* * *

*... Прегази ти сърцето ми:
тъй както в планината
овчарите нехайно
с краката си прегазват
самотен карамфил
и пада на земята
окървавен
червеният му цвят...*

* * *

*Вечернице, събираш всичко ти,
що златната зора е разпиляла:
довеждаш кротките овце
довеждаш и козите,
на майката довеждаш ѝ детето.*

* * *

*Аз имам мъничко момиче мило,
изваяна е като малко цвете —
любимата ми Клея... О, не бих я заменила
за цяла Лидия, нито дори
за острова чудесен —
за Лесбос.*

[1] *Грации* — или *харити*, трите баснословни богини на красотата и прелестта. ↑

[2] *Плеяди* — съзвездие в северния небосклон, наименованието идва от гръцката митология: Плеядите (гръцки Πληϊόνης) са седемте дъщери на титана Атлант и океанидата Плейона. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.